

graf, der bestemte, at Ligene af alle tuberkelsyge Patienter skulle brændes. Eller om det ærede Medlem til den gældende Epidemilov vilde stille Ændringsforslag, hvorefter Ligene af Tyfuspatienter, Kolera-patienter, Stivkrampepatienter og hvilke andre Sygdomme nu det ærede Medlem nævnte, skulle brændes. Men noget Argument for den gældende Ligbrændingslov ligger der ikke i det, som det ærede Medlem sagde, thi det er jo ganske tilfældigt, om den, der er død af Tuberkulose, Kolera, Stivkrampe, Tyfus eller hvilken anden smitsom Sygdom, det nu kan være, netop har været i det Humør, at han har bestemt, at hans Lig skulde brændes. Det kan ikke nytte det allermindste til Bekæmpelse af de smitsomme Sygdomme, om Personer rent i Flæng efter deres egen Følelse bestemte, om deres Lig skal brændes eller ej, naar man ikke er sikker paa at faa fat netop i de smittefarlige.

Jeg tror derfor, at det ærede Medlem ved sit Foredrag er gaaet en meget lang Vej udenfor det foreliggende Forslag, og jeg vil derfor kunne spare baade det høje Ting og mig selv for en udførlig Gennemgang af alle de interessante Bemærkninger, det ærede Medlem fremkom med, og hvori der for øvrigt kan være adskilligt, som jeg kan være ganske enig med det ærede Medlem i, navnlig det, at det Forslag, her ligger for, Spørgsmaalet om Ligbrænding, er noget, der saa vidt muligt bør afgøres udelukkende efter den personlige Frihed og Selvbestemmelsesret. Det er noget, jeg er enig i, og det ved det ærede Medlem ogsaa godt, thi da det ærede Medlem i forrige Samling var Ordfører for et Andragende fra Ligbrændingsforeningen, udtalte jeg netop, at for min Skyld maatte Folk lade sig stege eller brænde eller begrave, ganske som de vilde, naar jeg blot maatte faa Lov til at blive begravet paa god, gammeldags Maner. Det var netop et Udslag af Ønsket om personlig Frihed og Selvbestemmelsesret. Men det foreliggende Forslag gaar slet ikke i den Retning, paa ingen Maade. Naar der er Tale om, at Afgørelsen af, hvorvidt en afdød Person skal brændes eller ej, skal bero paa den personlige Frihed og Selvbestemmelsesret, er det af den allerstørste Vigtighed at vide med Sikkerhed, at den paagældende virkelig har bestemt at ville brændes. Derfor har den nugældende Ligbrændingslov, som jeg anser for at være en fortrinlig Lov, den Bestemmelse, at det skal være fastsat i Testamentform. Derved faa alle vedkommende Sikkerhed for, fuldt Bevis for, at

den paagældende virkelig for fuldt Alvor og ved sin fulde Fornuft har fremsat Kravet om at blive brændt. Vi maa nemlig huske paa, at der er flere Parter i denne Sag end just Ligbrænderforeningen. Der er ogsaa den afdødes efterladte; for dem kan det være og vil det ofte være en meget alvorlig Samvittighedssag; at den afdøde ikke brændes, medmindre de vide med fuld Vished, at han har ønsket det. Derfor finder jeg, at det er et Angreb paa Hensynet til den personlige Frihed og Selvbestemmelsesret, naar man vil give efter paa Fordringen til Beviset, naar man vil nøjes med en løs Erklæring paa en Lap Papir eller endog afgivet mundtlig i 2 fuldmyndige, vidnedygtige Personers Nærværelse.

Den næste ny Bestemmelse i Forslaget er Sætningen: „saadan Bestemmelse kan gyldigt tilbagekaldes paa den nævnte eller anden bevislig Maade“. Det er ogsaa et Indgreb i den personlige Frihed og Selvbestemmelsesret. Nu er Forholdet nemlig det, at naar en Mand ved Testament har bestemt et eller andet, og han ikke har truffet særlige Kauteler med Hensyn til at sikre Beviset for Testamentets Tilbagekaldelse, er selve den Omstændighed, at Testamentet ikke findes efter hans Død, jo at stille i Klasse med Beviset for, at han har bestemt sig om eller tilbagekaldt det. Det gælder ikke blot Ønsket om Ligbrænding, men ogsaa om de pekuniære Forhold, hvad enten det drejer sig om ubetydelige Summer eller de største. Naar en Mand er død, er det ikke nok at bevis, at han i sin Tid har oprettet Testamente, og hvad det gik ud paa, men Testamentet skal frem, medmindre han paa en eller anden Maade har sikret sig baade Bevis for, hvad der staar i Testamentet, og at han kun vil kunne tilbagekalde det paa en vis forud bestemt Maade.

Det næste ny er, at „for Personer under 18 Aar kan Bestemmelse om Ligbrænding tages ved en . . . Erklæring, afgiven af begge Forældre, eller, om nogen af dem er død, af den efterlevende“. Der er ikke Spor af personlig Frihed eller Selvbestemmelsesret i dette Forslag. Jeg er særlig imod denne Bestemmelse, fordi jeg mener, at det er et Forhold af den Beskaffenhed, at man ikke paa nogen Maade skal tillade andre at træffe Bestemmelse derom; kun den paagældende bør træffe Bestemmelse og bør kun kunne træffe den i en saadan Alder, at det kan siges, at han har været i Stand til at have fuldt Overblik over, hvad der forestod